

Geboorteverhaal Ariane

Toen ik midden in de nacht wakker werd van buikkrampen, had ik niet verwacht dat er 6,5 uur later een baby op mijn buik zou liggen.

Omdat ik in het begin twijfelde of het rommelende darmen of weeën waren, belde ik de vroedvrouw. Iris raadde me aan om te beginnen met timen.

Zo ontdekte ik dat die buikkrampen om de 10 minuten kwamen en dus wel weeën moesten zijn. Helemaal opgewonden belde ik vroedvrouw Iris voor de tweede keer wakker.

Toen zij bij ons thuis aankwam, waren mijn weeën al heel wat heviger en inmiddels om de 3 minuten. Iris wist me te vertellen dat ik reeds 6 centimeter opening had, dus zijn mijn man en ik meteen naar het ziekenhuis vertrokken. Spijtig genoeg mocht de vroedvrouw niet mee binnen op het bevallingskwartier wegens de corona crisis. Hoewel ik hier op voorbereid was, vond ik dat toen heel erg. Uiteindelijk wil je graag de vroedvrouw die je heel de zwangerschap begeleid heeft nabij hebben als je de baby ter wereld brengt.

Toen ik een 8 cm opening had, heb ik uiteindelijk toch voor een epidurale verdoving gekozen. Ik was uit paniek beginnen te hyperventileren en had niet meer de mentale kracht om de pijn te verbijten.

Nadien heb ik vaak gedacht dat als Iris bij me was geweest, ik misschien wel de kracht gevonden had. Hiermee wil ik niks afdoen aan de vroedvrouwen van het ziekenhuis, die waren uiteindelijk ook heel lief en ondersteunend.

Na een bloeddrukval, hoogstwaarschijnlijk veroorzaakt door de epidurale verdoving, is de gynaecoloog erbij gekomen en ging alles ineens heel snel.

Mijn dochter is ter wereld gekomen met behulp van een kleine zuignap op het hoofdje. Ik was geknipt en een beetje gescheurd naar binnen, maar dat kon me toen niks schelen. Er lag immers ineens een wondertje op mij. Een wondertje dat we zelf gemaakt hadden. Een wondertje dat we voor de rest van ons leven graag zouden zien.